

Klachtencommissie Fivoor

[Locatie Fivoor]

Beslissing d.d. 21 september 2023 inzake de klacht tegen de beslissing tot het verlenen van verplichte zorg in de vorm van het insluiten in een separeerverblijf en het insluiten in de eigen kamer.

Beoordeling

Gelet op de ingebrachte stukken en gehoord de toelichtingen op de zitting is de commissie tot de volgende beoordeling gekomen.

De commissie stelt het volgende voorop.

Verplichte zorg in het kader van een zorgmachtiging kan worden verleend om ernstig nadeel af te wenden en/of de geestelijke gezondheid van een betrokkene te stabiliseren en/of de geestelijke gezondheid van een betrokkene dusdanig te herstellen dat hij zijn autonomie zo veel mogelijk herwint. Aan een betrokkene kan verplichte zorg worden verleend als zijn gedrag als gevolg van zijn psychische stoornis tot ernstig nadeel voor hemzelf of anderen leidt.

Iedere vorm van verplichte zorg dient met terughoudendheid te worden toegepast en vooraf getoetst te worden aan de algemene beginselen van proportionaliteit, subsidiariteit, effectiviteit en veiligheid. Deze toetsing moet ertoe leiden dat de verplichte zorg alleen wordt ingezet als uiterste middel, als er geen mogelijkheden voor vrijwillige zorg meer zijn. Daartoe moet worden beoordeeld of er geen lichtere interventies mogelijk zijn en of de verplichte zorg effectief is en het (aanzienlijk risico op) ernstig nadeel ook daadwerkelijk wegneemt. De toetsing houdt ook in dat wordt beoordeeld of de verplichte zorg mogelijk nadelige gevolgen op de lange termijn voor een betrokkene met zich meebrengt.

Met betrekking tot de daadwerkelijke uitvoering van iedere vorm van verplichte zorg stelt de zorgverantwoordelijke van een betrokkene een schriftelijke beslissing op met een inhoudelijke motivering. De geneesheer-directeur stuurt de betrokkene (en zijn advocaat en eventuele vertegenwoordiger) een afschrift van die beslissing met een brief die de betrokkene informeert over de klachtwaardigheid van de beslissing en de mogelijkheid van advies en bijstand door een patiëntvertrouwenspersoon.

De commissie stelt vast dat klagster is opgenomen bij [locatie Fivoor] in het kader van een zorgmachtiging waarvan de geldigheidsduur nog niet verstreken is. De maatregel legitimeert, onder meer en voor zover relevant voor de klacht:

- insluiten

als vorm van verplichte zorg.

De commissie heeft tijdens de hoorzitting begrepen dat de instelling het besluit tot insluiten van klagster in een separeerruimte en het aantrekken van separeerkleding heeft gebaseerd op de richtlijn Separeerzorg [locatie]. De commissie heeft deze richtlijn ontvangen en heeft tevens kennis genomen van het Handboek verplichte zorg, de Huisregels van Fivoor - OFZ en het beleid inzake Ongeoorloofde afwezigheid (OA) Klinieken (m.u.v. FPC) .

De commissie overweegt verder als volgt.

Ten aanzien van het insluiten in een separeerverblijf

De commissie stelt vast dat de medewerkers van de instelling op [d.d.] kennelijk aanleiding hebben gezien om na de ongeoorloofde afwezigheid van klagster en haar kennelijke drugsgebruik haar in te sluiten in een separeerverblijf. De instelling kan deze beslissing maken op grond van het gestelde in de huisregels en het protocol. De commissie kan zich vinden in de belangenafweging van de medewerkers

van de instelling om over te gaan tot het insluiten van klagster in het separeerverblijf, mede gezien het toestandsbeeld van klagster.

Echter, de commissie stelt vast dat de 8.9 – brief met betrekking tot de beslissing tot separatie als verplichte zorg is gedateerd en ondertekend op [d.d.] en blijkens de inhoud daarvan gebaseerd is op het onderzoek van klagster op diezelfde datum. Reeds om die reden moet de klacht op formele gronden gegrond worden verklaard. De commissie stelt tevens vast dat de beslissing uit deze brief niet voldoet aan de eisen die aan de 8.9-brief worden gesteld omdat er niets vermeld wordt over waar klagster op is onderzocht en hoe haar actuele gezondheidstoestand was op het moment van onderzoek op [d.d.].

Daarnaast stelt de commissie vast dat het klachtonderdeel dat ziet op het aantrekken van separeerkleding ook op inhoudelijke gronden gegrond moet worden verklaard nu zowel het Handboek Verplichte Zorg als de Richtlijn Separeerzorg [locatie] ervan uitgaan dat een cliënt die in de separeer wordt geplaatst daar in principe in eigen kleding verblijft tenzij zich een aantal uitzonderingsgevallen voordoen of een arts anders beslist, Van die uitzonderingen was op het moment van aantrekken van separeerkleding naar het oordeel van de commissie geen sprake en op dat moment was klagster ook nog niet gezien door een arts. De commissie heeft geen motivering gehoord waarom het aantrekken van separeerkleding wel noodzakelijk was. Derhalve kan de beslissing tot het aanmeten van separeerkleding beslissing niet gerechtvaardigd worden.

Alles overziend komt de commissie wat betreft het eerste klachtonderdeel tot de volgende beslissing. Er is niet voldaan aan de eisen voor de insluiting in een separeerverblijf, gezien de onjuiste aanzeggingsbrief.

Het eerste klachtonderdeel wordt dan ook op formele gronden gegrond verklaard.

Op inhoudelijke gronden wordt dit klachtonderdeel gegrond bevonden voor zover het gaat om het aantrekken van de separeerkleding.

Ten aanzien van het insluiten in eigen kamer/verblijfsruimte

De commissie stelt vast dat de 8.9 - brief ten aanzien van de beslissing tot insluiting in eigen kamer/verblijf eveneens verkeerd is gedateerd en overigens ook inhoudelijk niet voldoet aan de daaraan te stellen eisen nu daarin als motivering voor de toepassing van het kamerprogramma verwezen wordt naar een door klagster ondertekende overeenstemming [d.d.] terwijl het kamerprogramma al op [d.d.] is ingegaan. De commissie is van oordeel dat het tweede klachtonderdeel op formele gronden gegrond is.

Schadevergoeding

De commissie ziet in het licht van de gegrondverklaring van met name het eerste klachtonderdeel aan de Raad van Bestuur te adviseren om aan klagster een schadevergoeding toe te kennen. De klachtencommissie acht een schadevergoeding van €100,- onder de gegeven omstandigheden billijk. De commissie neemt daarbij met name in aanmerking dat klagster emotionele schade heeft ondervonden van het ten onrechte aanmeten van separeerkleding tijdens haar separatie op [d.d.].

Beslissing

Gelet op het bovenstaande verklaart de commissie de klacht op formele gronden op beide onderdelen gegrond. Op inhoudelijke gronden verklaart de commissie klachtonderdeel 1 deels gegrond, voor zover het het aanmeten van de separatiekleding betreft. De commissie adviseert de Raad van Bestuur aan klagster een schadevergoeding toe te kennen ten bedrage van €100,-.